

גרמניה: האדומים והירוקים

הירוקים מגלים נחישות החלטה שלא להתמסד ולהש- תלב בתנועות הפוליטיות הקיימות. דוברם, לוקאס באקמן, הצהיר באונוי כתב ניו טייטסון, שאין בדעתם להסתפק במאבק קימעוני על תחנת-כוח גרעינית זו או אחרת: „מדובר בבעייה קיומית בסיסית של עצם ההשרדות של אירופה. על השאלה אם ניתן להתקיים רק בעזרת כוח גרעיני, או להיפרך, האם הכוח הגרעיני מאיים על עצם הקיום — אין כל פשרה.“

סוציולוגים, שניבאו ניצחון לימין בשל השינויים המעמדיים בגרמניה, כמו התברגנותו של מעמד העובדים, נשארו עם שוקת מדעית שבורה. משקיפים אירופיים סבורים, שהצלחתו היחסית של השמאל המיסדי החוץ- פרלמנטרי נובעת מניסיונו של מדינות אחרות. העובדה שבריטניה וארצות-הברית ניסו מדיניות חברתית-כלכלית ימנית מובהקת ושלמו במיליוני מובטלים (3.4 מיליון בבריטניה, 10.6 מיליון בארצות-הברית). הרתיעה את הבוחרים הגרמניים ושינתה באורח מובהק את דפוסי הצבעתם.

קמבודיה:

מנחם בגין ופול פוט

עונת הסתיו ועצרת האו"ם הקרובה בניו-יורק מעלים שוב את שאלת תמיכתו של מנחם בגין במנהיג חסר רוג', פול פוט, כמייצג הלגיטימי של העם הקמבודי. כידוע, ביצעו מרצחי החסר רוג' רצח המוני של מאות אלפי בני אדם בקמבודיה. אלפי מיטמכים שנחשפו על-ידי המישטר הפרווייטנאמי השולט כיום בבירת קמבודיה,

מנחם בגין
תמיכה מובנת בג'נוסייד

פנום פן, מצביעים בבירור על אנשי פול פוט כמבצעי רצח שיטתי, מתועד היטב, בנוסח הנאצי המוכר. מובן, אך מבחינה, כיום חוגים הנאצים של פול פוט על אדמת תאילנד, בנבול קמבודיה, ומקבלים סיוע צבאי וכספי מסין העממית ומארצות-הברית. מחנות החסר רוג' שורצים ממש סוכנים של הסי-אי-אי, בתוכם מומחים ידועים ל„דה-סטאביליזאציה“, שביצעו בעבר פשעים מחרידים באסיה ובאמריקה הלטינית. המטרה היא לחסל את מישטרו של הנג סאמרין, המקיים קשרים הדוקים עם מוסקוה, בעיקר באמצעות הנוי.

המישטר החדש בקמבודיה שיקם את המדינה ההרוסה, ועורר אהדה רבה באירופה, גם בחוגים הרחוקים מאוד מעמדות פרו-סובייטיות. אין ספק שהאינטרס של העם בקמבודיה דורש את המשך קיומו.

אך העם הקמבודי אינו מעניין במיוחד את הסינים ואת ארצות-הברית. השותפות המזוהה הונו הצליחה לגייס שוב את הנסיך הניסראליסטי לשעבר, נורדום סיהנוק, כדי לשמש מסווה לפול פוט ולמרצחיו. ושינגטון עוסקת שוב בניוס תמיכה לחסר רוג' באו"ם, כדי להכיר בפוט כנציג הרישמי של קמבודיה.

בשנה שעברה הצביעה ישראל בעד החסר רוג' לפי הוראותיו של בגין, נתנה בכך גושטנקה ישראלית לרוצח-יעם בנוסח היטלר, כיום אחרי לבנון, הצירוף הזה נראה יותר מובן, אבל גם יותר מבחיל, מאשר בעבר.

במחאה הכללית של מערב-אירופה נגד המדיניות האמריי- קאית. כאן נמצאת גם נקודת המיפגש שלהם עם האגף השמאלי של המיפלגה הסוציאלי-דמוקרטית, הנמצא בתה- לין של התחזקות מתמדת.

דווקא בהסה בלטה מאוד האיבה בין הירוקים ובין המנהיגות המסורתית של הסוציאלי-דמוקרטים. המנהיג המקומי של ה"ס", הולגר ברנר, המייצג את הקו המסורתי הימני של המיפלגה, הוא גם חסיד נלהב של תוכניות פיתוח תעשייתי, כאחד האמצעים המובהקים נגד האבטלה הגוברת בגרמניה. ברנר תומך בגלוי גם בהקמת תחנות כוח גרעיניות נוספות בהסה. מטבע הדברים, הפך למטרה העיקרית לחיצייהם של הירוקים. הוא לא נשאר חייב. כראיון לשבועון דר שפיגל הגדיר ברנר את הירוקים כ„גרועים מנוצרים-דמוקרטים“, הוא טען שגטיית הירוקים לפעילות חוץ-פרלמנטרית מהווה סכנה לדמוקרטיה, ופתח לפאשיזם. הירוקים לא טרחו ללמוד את הלך מההיס- טוריה הגרמנית, הכריזו העסקן ברנר.

שאלה של הישרדות. ההתקפה נגד הירוקים נועדה, בין השאר, לרצות את הבוחרים הסוציאלי-דמוקרטים ממעמד העובדים המבוסס, המתעבים סיסמות שמאלניות ומגלים נטייה גוברת לתמוך בשמרנים. הימין בטיד מגלה

עולם קטן

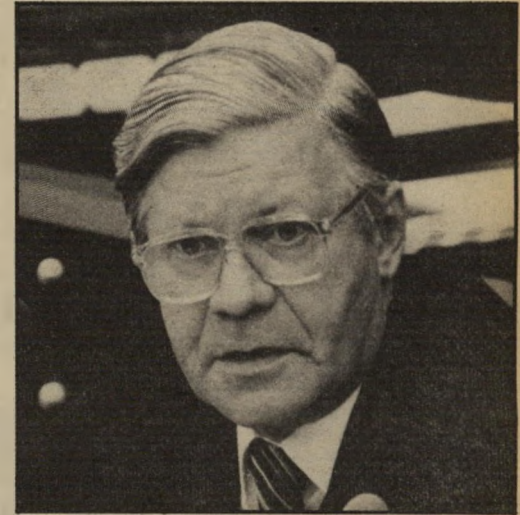

רגישות גוברת להלכי הרוחות בקרב הציבור הזה, ומימצאי המישאילים מחזקים את המגמה להלחם בירוקים עד חורמה.

השמאל, לעומת זאת, מוצא שפה משותפת עם הירוקים, למרות חילוקי-הדעות בתחום האידיאולוגי. האיבה לאר- צות-הברית והשאיפה להפגת המתח הבינומי משותפת הן לתנועות הכלולות בירוקים, הן לאגף השמאלי של המיפלגה הסוציאלי-דמוקרטית. כל הגופים האלה מקיימים פעילות פוליטית משותפת, בעיקר בענייני שלום, למורת רוחם של אנשי הימין בטיד. בנקודה זו יש דמיון עצום ליחסים בין מחנה השלום הישראלי ובין מיפלגת העבודה.

הבחירות במדינת הסה הפתיעו את רוב הפרשנים, שניבאו תזוזה מובהקת של ציבור הבוחרים בגרמניה לימין. הסוציאלי-דמוקרטים החזיקו מעמד, חרף המשבר העמוק במדינה ובמיפלגה. הנוצרים-דמוקרטים (שמרנים) נהדפו. הליברלים הובסו והירוקים זכו בהישג חשוב — 8 אחוזים מכלל הקולות.

נצחון הירוקים, קואליציה של תנועות מחאה בעלות

הלמוט שמידט

לקחי האבטלה בבריטניה ובארצות-הברית

אופי שמאלי-ליברלי, משקף היטב את הלך-הרוחות בקרב חלקים ניכרים של הנוער הגרמני. העייפות מהמיפ- לגות המיסודיות, הבריחה ממירוץ העכברים שליוח את הנס הכלכלי הגרמני מאז 1950, ומיקוד תשומת-הלב בנושאים פוליטיים מוגדרים ומסויימים, שזכו בעדיפות ראשונה.

חיים טובים. הירוקים בולטים בשתי תפיסות יסוד, המפרידות אותם מהמימסד: זיקה חזקה לאיכות הסביבה, גם על חשבון תיעוש מתוגבר, וההתנגדות לתחנות-כוח גרעיניות. תחת מכנים משותפים אלה נתקצבו קבוצות רבות ומגוונות, שתמכו באותם עיקרי-יסוד, לעיתים ממניעים פוליטיים ואידיאולוגיים שונים לחלוטין. מתגבר דים לפיתוח טכנולוגי-גרעיני מטעמי איכות-הסביבה, משתפים פעולה עם הבריס לדיעה שהמניע שלהם הוא פוליטי טהור: שאיפה לשלום עולמי, או עוינות לתכני המעצמות בכלל, ולפוליטיקה של ארצות-הברית בפרט. עלייתו של רונלד רגן לשליטון בושינגטון תרמה רבות לתסיסה האנטי-אמריקאית. המימשל הרפובליקאי נחשב תוקפני ומגמתו המוצהרת לליבו המילחמה הקרה הרחיקה ידיים רבים. מבחינה זאת השתלבו הירוקים

שערי

(האין) רחמים

שער „ניו ויק“ 4.10.1982

החלטה המאוחרת והבלתי-יכנה של ממשלת ישראל להעביר את עניין הסבך בבירות לוועדת-חקירה ממלכתית, לא היה בה כדי לטהר את מנחם בגין ואריאל שרון בעיני דעת-הקהל בעולם.

השיניים הפכו שם נרדף לתקשנות, גזנות, יחס אדיש לחיי-אדם, אם מדובר, בלא יהודים. אותן התיזות. העיתונות העולמית בשבוע ה- אחרון עסקה בישראל באורח כמעט בלעדי. מאות מאמרים, רשימות צבע, קריקטורות, צילומים, הפכו את המשבר הפסיכולוגי הפוליטי העצום ששקד את החברה הישראלית לשיחת היום בבירות העולם ה- תרבותי.

האופי האוניברסאלי של הזוועה השלכותיה גם לעיתונאים ומאירים לחזור על אותן תיוות, שלא ביוזעין. העיתון הבריטי השמאלי ניו טייטסון ה- שבעון הבינלאומי האמריקאי ניו וויק, יצאו לאור באותו היום (התאריך הנקוב בניו וויק הוא שונה: האמריקאים מופיעים עם התאריך הרחוק ביותר, שבו מופיע בעצם הגליון הבא של השבועון). בשערים שהיוו גירסות שונות של אותו הרעיון.

העיתונאים עצמם חקפו את ממשלת בגין ללא רחמים בתריפות חסרת-תקדים. הניכח שוב שהנס „ההסב- רתי“ היחיד של ישראל כיום הוא עצם קיומו ופעילותו של מחנה-השלום.